

Segja má að Laugarvatn komi með einhverjum hætti við sögu þegar stórir atburðir gerast í trúarlífi Íslendinga, eins og t.d. þegar þjóðin tekur upp nýjan sið.

Þannig segir sagan að heidnir menn af Suðurlandi hafi verið skírðir við Vigdulaug að Laugarvatni eftir kristnitökuna á Alþingi árið 1000. Þetta hafa menn fyrir satt, þó skírna þessara hafi ekki verið getið í söguskýringum Hrafns Gunnlaugssonar af hvíta Kristi í sjónvarpinu á dögunum.

Laugarvatn kom aftur við sögu þegar lúterskur siður var að ryðja kaþólskum burt frá Íslandi. Garri hefur það eftir Laugvetningum að árið 1550 hafi norðanmenn þeir, sem sóttu og grófu upp lík Jóns Arasonar og sona hans til að færa þau norður að Hólum, einmitt gert stans við Laugarvatn og laug að lík þessara stórmenna úr Vigdulaug. Hvort þessar upplýsingar Laugvetninganna eru byggðar á sögulegum grunni eða hvort þetta kom fram í einni af bíómyndum Hrafns Gunnlaugssonar treystir Garri sér ekki til að skera úr um.

Enn gerast tíðindi að Laugarvatni

Hitt er ljóst að enn á ný kemur Laugarvatn við sögu síðaskipta á Íslandi, þó þessi síðaskipti séu e.t.v. ekki eins afdrifarík og í fyrri tilfellunum og enn sé óljóst hvort yfirhöfuð hafi tekist að koma hinum nýja siði á, eða hvort hinn gamli ríkir enn.

Á landsfundi Kvinnalistasins á Laugarvatni um helgina var tekist á um tvo síði, annars vegar stelpupólitik og hins vegar strákapólitik. Þessir tveir síðir hafa síðan birst í afstöðunni til EES og eru þær konur, sem hlýntastar eru EES-samningnum, boðberar strákapólitikur á meðan andstæðingar EES eru gæslumenn stelpupólitikur.

Hin raunverulegu átök snúast því um hvort það hljóti ekki að teljast helgisþjöll á hinni femi-

GARRI

nísku ritningu að feministasamtökin, hinn kynhreini kvennaflokkur, tæki upp karlapólitik bæði í afstöðu til ytri þjóðfélagsmála og innri skipulagsmála. Deilan snýst m.ö.o. um það hvort hægt sé að hafa karlapólitískan Kvinnalista.

Ljósvetningagöðinn

Eins og oft vill verða með trúarlegar deilur, á hinn óbreytt meðalmaður erfitt með skilning á flóknum og nákvæmum útfærslum á guðssönnunum. Á það við um Garra. Hins vegar gafst tækifæri til að horfa á brot af umræðunni í sjónvarpi og það þurfti ekkert gáfnaljós til að sjá að í henni var svo mikill tilfinningahiti að margar konurnar munu hafa brostið í grát af geðshræringu einni saman undir ræðuhöldum. Slíkt mun óþekkt í pólitískum karlaflokkum, en svipuð viðbrögð munu algeng undir prédikunum Gunnars Þorsteinssonar í Krossinum. Þó niðurstaða landsfundarins á Laugarvatni hafi verið nokkuð loðin, er ljóst að leið Þorgeirs Ljósvetningagöða var farin, en

með öfugum formerkjum. Hinum nýja siði hefur verið hafnað í öllum aðalatriðum, en þó verður þeim kvennalistakönnum sem það ljósa, könum eins og Ingibjörgu Sólrúnu Gísladóttur sem verið hefur kaþólskari en Jón Arason í Evrópumálum, heimilað að blóta sína karlapólitik á laun.

Þannig skapaðist nú um helgina nýyrðið „laumu-karlapólitikus“, en sú nýyrðasmíð byggir á sögulegum málfarsgrunni, enda var orðið „laumu-kommi“ vel þekkt í málinu hér á árum áður. En aðalatriðið er að Kvinnalístinn hefur komist frá þessum fundi án þess að rjúfa friðinn í hreyfingunni. Það var því ekki síður vegna áhrifa frá þrjúgandi sögu Laugarvatns en frá ýmiss konar nýaldardulhyggju og Hare Krishna blómabarnagúðspeki að Kvinnalístinn lét skírast að loknum fundi, eins og DV greinir frá í gær. Í blaðinu er birt mynd eftir ÞÓK þar sem skírnarathöfnin sést og segir m.a. í myndtexta að: „Guðrún Agnarsdóttir fyllti skál með vatni úr Laugarvatni og það konur að dýfa hendi í vatnið, bera hana að enni og brjósti næstu konu og segja eitthvað jákvætt að lokum til tákns um heilindi og hlýju.“

Garri